HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a opta)

24 martie 2011 *

În cauza T-382/06,

Tomkins plc, cu sediul în Londra (Regatul Unit), reprezentată de domnul T. Soames, de doamna S. Jordan, solicitors, și de domnul J. Joshua, barrister,

reclamantă,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată de domnii A. Nijenhuis și V. Bottka, în calitate de agenți, asistați de domnii S. Kinsella și K. Daly, solicitors,

pârâtă,

având ca obiect o cerere de anulare parțială a Deciziei C(2006) 4180 a Comisiei din 20 septembrie 2006 privind o procedură în temeiul articolului 81 [CE] și al articolului

* Limba de procedură: engleza.

53 din Acordul privind SEE (Cazul COMP/F-1/38.121 – Fitinguri), precum și o cerere de reducere a cuantumului amenzii aplicate reclamantei prin decizia menționată,

TRIBUNALUL (Camera a opta),

compus, la data deliberării, din doamna M. E. Martins Ribeiro, președinte, și domnii N. Wahl (raportor) și A. Dittrich, judecători,

grefier: domnul E Coulon,

având în vedere procedura scrisă,

pronunță prezenta

Hotărâre

Istoricul cauzei și decizia atacată

1 Prin Decizia C(2006) 4180 din 20 septembrie 2006 privind o procedură în temeiul articolului 81 [CE] și al articolului 53 din Acordul privind SEE (Cazul COMP/F-1/38.121 – Fitinguri) (rezumat în JO 2007, L 283, p. 63, denumită în continuare „decizia atacată”),

Comisia Comunităților Europene a constatat că mai multe întreprinderi au încălcat articolul 81 alineatul (1) CE și articolul 53 din Acordul privind Spațiul Economic European (SEE) prin participarea, în diferite perioade cuprinse între 31 decembrie 1988 și 1 aprilie 2004, la o încălcare unică, complexă și continuă a normelor comunitare de concurență, sub forma unui ansamblu de acorduri anticoncurențiale și de practici concertate pe piața fitingurilor din cupru și din aliaj de cupru, care vizau teritoriul SEE. Încălcarea consta în stabilirea prețurilor, în convenirea unor liste de prețuri, a unor reduceri și rabaturi și a unor mecanisme de aplicare a creșterilor de prețuri, în împărțirea pieței naționale și a clienților și în schimbul de alte informații comerciale, precum și în participarea la reuniuni regulate și în întreținerea altor contacte destinate să faciliteze încălcarea.

2 Reclamanta, Tomkins plc, precum și filiala sa la data faptelor, Pegler Ltd (fostă The Steel Nut & Joseph Hampton Ltd), figurează printre destinatarii deciziei atacate.

3 Reclamanta deținea, între 17 iunie 1986 și 31 ianuarie 2004, 100 % din capitalul Pegler, care produce fitinguri din cupru. La 1 februarie 2004, Pegler a fost achiziționată de echipa sa de administrație. La 26 august 2005, Pegler Holdings Ltd și Pegler au fost răscumpărate de Aalberts Industries NV, un alt destinatar al deciziei atacate.

4 La 9 ianuarie 2001, Mueller Industries Inc., un alt producător de fitinguri din cupru, a informat Comisia cu privire la existența unei înțelegeri în sectorul fitingurilor și în alte industrii conexe pe piața tuburilor din cupru și cu privire la intenția sa de a coopera în conformitate cu Comunicarea Comisiei privind neaplicarea de amenzi sau reducerea cuantumului acestora în cauzele având ca obiect înțelegeri (JO 1996, C 207, p. 4, denumită în continuare „Comunicarea privind cooperarea din 1996”) [considerentul (114) al deciziei atacate].

5 La 22 și la 23 martie 2001, în cadrul unei investigații cu privire la tuburile și la fitingurile din cupru, Comisia a efectuat inspecții inopinate la sediile mai multor întreprinderi, în temeiul articolului 14 alineatul (3) din Regulamentul nr. 17 al Consiliului din 6 februarie 1962, Primul regulament de punere în aplicare a articolelor [81 CE] și [82 CE] (JO 1962, 13, p. 204, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 3) [considerentul (119) al deciziei atacate].

6 Ca urmare a acestor prime inspecții, în aprilie 2001, Comisia a separat investigația referitoare la tuburile din cupru în trei proceduri distincte, și anume procedura privind cazul COMP/E-1/38.069 (Tuburi sanitare din cupru), procedura privind cazul COMP/F-1/38.121 (Fitinguri) și procedura privind cazul COMP/E-1/38.240 (Tuburi industriale) [considerentul (120) al deciziei atacate].

7 La 24 și la 25 aprilie 2001, Comisia a efectuat alte inspecții inopinate la sediul Delta plc, societate aflată în fruntea unui grup internațional de inginerie al cărui departament „Inginerie" reunea mai mulți fabricanți de fitinguri. Aceste inspecții vizau exclusiv fitingurile [considerentul (121) al deciziei atacate].

8 Începând din februarie/martie 2002, Comisia a adresat părților în cauză mai multe solicitări de informații în temeiul articolului 11 din Regulamentul nr. 17, iar ulterior în temeiul articolului 18 din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului din 16 decembrie 2002 privind punerea în aplicare a normelor de concurență prevăzute la articolele 81 [CE] și 82 [CE] (JO 2003, L 1, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 167) [considerentul (122) al deciziei atacate].

9 În septembrie 2003, IMI plc a formulat o cerere prin care urmărea să beneficieze de Comunicarea privind cooperarea din 1996. Această cerere a fost urmată de cea a grupului Delta (martie 2004) și de cea a FRA.BO SpA (iulie 2004). Această din urmă cerere de clemență a fost formulată în mai 2005 de Advanced Fluid Connections plc [considerentele (115)-(118) ale deciziei atacate].

10 La 22 septembrie 2005, Comisia a inițiat, în cadrul cazului COMP/F-1/38.121 (Fitinguri), o procedură de constatare a încălcării și a adoptat o comunicare privind obiecțiunile care a fost notificată reclamantei, între alți destinatari [considerentele (123) și (124) ale deciziei atacate].

11 La 20 septembrie 2006, Comisia a adoptat decizia atacată.

12 La articolul 1 al deciziei atacate, Comisia a constatat că reclamanta și filiala sa, Pegler, au încălcat dispozițiile articolului 81 CE și ale articolului 53 din Acordul privind SEE între 31 decembrie 1988 și 22 martie 2001.

13 Pentru această încălcare, la articolul 2 litera (h) din decizia atacată, Comisia a aplicat reclamantei, în solidar cu Pegler, o amendă de 5,25 milioane de euro.

14 În vederea stabilirii cuantumului amenzii impuse fiecărei întreprinderi, Comisia a aplicat în decizia atacată metoda prevăzută de Liniile directoare privind metoda de stabilire a amenzilor aplicate în temeiul articolului 15 alineatul (2) din Regulamentul nr. 17 și al articolului 65 alineatul (5) [CO] (JO 1998, C 9, p. 3, Ediție specială, 08/vol. 3, p. 69).

15 În ceea ce privește, în primul rând, stabilirea cuantumului de plecare al amenzii în funcție de gravitatea încălcării, Comisia a calificat încălcarea ca fiind foarte gravă, având în vedere însăși natura acesteia, precum și întinderea sa geografică [considerentul (755) al deciziei atacate].

16 Apreciind în continuare că exista o disparitate considerabilă între întreprinderile în cauză, Comisia a procedat la un tratament diferențiat, întemeindu-se în acest scop pe importanța relativă a acestora pe piața relevantă, determinată de cotele lor de piață. Pe această bază, Comisia a împărțit întreprinderile în cauză în șase categorii [considerentul (758) al deciziei atacate].

17 Reclamanta a fost clasată în cea de a șasea categorie, pentru care cuantumul de plecare al amenzii a fost stabilit la 2 milioane de euro [considerentul (765) al deciziei atacate].

18 Luând în considerare cifra de afaceri totală a reclamantei, care se ridica la 4 635 de milioane de euro în 2005, an care a precedat adoptarea deciziei atacate, Comisia a aplicat un coeficient de multiplicare de 1,25 în scop de descurajare, ceea ce a condus pentru reclamantă la un cuantum de plecare majorat, de 2,5 milioane de euro [considerentele (771)-(773) ale deciziei atacate].

19 Având în vedere durata participării reclamantei la încălcare (doisprezece ani și două luni), Comisia a majorat amenda cu încă 110 %, respectiv cu 5 % pe an pentru primii doi ani și cu 10 % pentru fiecare an complet, începând de la 31 ianuarie 1991, pentru cei zece ani restanți [considerentul (775) al deciziei atacate], ceea ce a condus la stabilirea unui cuantum final al amenzii de 5,25 milioane de euro.

20 Comisia nu a reținut nicio circumstanță agravantă sau atenuantă împotriva sau în favoarea reclamantei.

Procedura și concluziile părților

21 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 15 decembrie 2006, reclamanta a introdus prezenta acțiune.

22 Pe baza raportului judecătorului raportor, Tribunalul (Camera a opta) a decis deschiderea procedurii orale.

23 Prin scrisoarea depusă la grefa Tribunalului la 22 decembrie 2009, reclamanta a declarat că renunță la primul, la al doilea și la al treilea motiv din cererea formulată, referitoare la problema imputabilității în sarcina unei societăți-mamă a comportamentelor ilicite ale unei filiale, precum și la primul aspect al celui de al patrulea motiv, întemeiat pe o eroare de apreciere în ceea ce privește majorarea cuantumului amenzii în scop de descurajare. Aceasta a indicat de asemenea că nu considera necesară organizarea unei ședințe și că Tribunalul putea soluționa litigiul pe baza procedurii scrise. Prin scrisoarea din 19 ianuarie 2010, Comisia a arătat că lasă la aprecierea Tribunalului utilitatea organizării unei ședințe în circumstanțele din speță.

24 La 22 ianuarie 2010, Tribunalul (Camera a opta) a decis terminarea procedurii orale fără a organiza o ședință.

25 Reclamanta solicită Tribunalului:

— anularea deciziei atacate în ceea ce privește durata participării Pegler la încălcare;

— reducerea cuantumului amenzii care i-a fost aplicată în solidar cu Pegler;

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

26 Comisia solicită Tribunalului:

— respingerea acțiunii;

— obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

27 Ca urmare a desistării parțiale de acțiune, reclamanta nu mai invocă decât un singur motiv, întemeiat pe o eroare în determinarea duratei participării Pegler la încălcare.

Argumentele părților

28 Potrivit reclamantei, Comisia a săvârșit o eroare vădită de apreciere considerând că Pegler a participat la înțelegere pentru o perioadă mai lungă decât cea care poate fi determinată pe baza probelor de la dosar. În consecință, amenda care i-a fost aplicată, în solidar cu Pegler, ar fi mai importantă decât cea care ar fi trebuit să îi fie impusă.

29 În primul rând, Comisia ar fi săvârșit o eroare vădită de apreciere stabilind începutul participării Pegler la încălcare la 31 decembrie 1988. Astfel cum ar admite însăși Comisia, ar fi vorba despre o concluzie întemeiată pe un raport nedatat obținut de la Delta, în care s-ar arăta că Pegler a participat la încălcare către sfârșitul anului 1988. Potrivit reclamantei, dosarul nu cuprinde nicio altă probă a unei eventuale implicări a Pegler în înțelegerea în litigiu anterior datei de 7 februarie 1989, data cea mai îndepărtată în timp de la care ar fi posibil să se identifice, cu un grad suficient de certitudine, începutul comportamentului ilicit al acestei societăți.

30 În al doilea rând, Comisia ar fi săvârșit de asemenea o eroare în ceea ce privește data încetării participării Pegler la încălcare. Pe de altă parte, elementele de probă de la dosar ar arăta că încetarea acestei participări nu datează din 22 martie 2001, ci mai curând din 3 mai 2000, singura dată susținută de probe reale, care corespunde unei reuniuni a înțelegerii la care Pegler a participat.

31 Reclamanta concluzionează că perioada încălcării care a fost reținută în privința sa ar trebui redusă cu exact un an, și anume o durată revizuită cuprinsă între 7 februarie 1989 și 3 mai 2000.

32 Comisia consideră că a prezentat suficiente elemente care confirmă participarea Pegler la înțelegere pentru perioada 31 decembrie 1988-martie 2001, când a efectuat inspecții inopinate.

33 În ceea ce privește data începutului încălcării, Comisia se referă la o notă internă reținută cu ocazia unei inspecții inopinate la sediul Delta, datată 3 ianuarie 1989 și reprodusă în cuprinsul considerentului (183) al deciziei atacate. Această notă ar indica în mod clar că înțelegerea în litigiu exista deja anterior datei de 3 ianuarie 1989 și că Pegler era implicată în aceasta anterior acestei date.

34 În ceea ce privește data încetării participării Pegler la înțelegere, Comisia face trimitere la considerentele (702) și (721) ale deciziei atacate, în care examinase deja argumentele similare ale reclamantei, invocate în răspunsul la comunicarea privind obiecțiunile.

Aprecierea Tribunalului

35 În decizia atacată, Comisia a stabilit în sarcina reclamantei, care deținea 100 % din capitalul Pegler între 17 iunie 1986 și 31 ianuarie 2004, răspunderea pentru comportamentul ilicit al Pegler și a obligat-o în solidar la plata amenzii aplicate filialei sale. Această stabilire a răspunderii s-a întemeiat pe exercitarea de către reclamantă a unei influențe determinante asupra Pegler în perioada încălcării.

36 Este clar că filiala reclamantei a participat la înțelegerea în litigiu. Reclamanta nu contestă decât data începutului și data încetării participării menționate la înțelegere, astfel cum au fost reținute de Comisie în decizia atacată. Renunțarea reclamantei la primul, la al doilea și la al treilea motiv implică astfel faptul că aceasta nu contestă că trebuie să se stabilească răspunderea sa pentru comportamentele ilicite săvârșite de filiala sa.

37 Trebuie să se arate, așadar, că durata participării Pegler la încălcare este determinantă în ceea ce privește întinderea răspunderii reclamantei.

38 Astfel, trebuie amintit că reclamanta nu a fost ținută responsabilă de înțelegerea în cauză în temeiul participării sale directe la activitățile acesteia. Reclamanta a fost

ținută responsabilă de încălcare numai în calitate de societate-mamă, în temeiul participării Pegler la înțelegere. În consecință, răspunderea sa nu poate depăși răspunderea Pegler.

39 Or, prin Hotărârea pronunțată astăzi în cauza T-386/06, Tribunalul a anulat articolul 1 al deciziei atacate în măsura în care Comisia a constatat în acesta participarea Pegler la înțelegerea în cauză în perioada 31 decembrie 1988-29 octombrie 1993. În înscrisurile sale, reclamanta nu a contestat în mod explicit participarea Pegler la încălcare decât pentru perioada anterioară datei de 7 februarie 1989. În consecință, este necesar să se analizeze consecințele acestei anulări pentru reclamantă.

40 Trebuie amintit în această privință că, potrivit unei jurisprudențe constante, având în vedere că instanța Uniunii Europene nu se poate pronunța *ultra petita* (Hotărârea Curții din 14 decembrie 1962, Meroni/Înalta Autoritate, 46/59 și 47/59, Rec., p. 783, 801, și Hotărârea Curții din 28 iunie 1972, Jamet/Comisia, 37/71, Rec., p. 483, punctul 12), anularea pe care o pronunță nu poate depăși anularea solicitată de reclamant (Hotărârea Curții din 14 septembrie 1999, Comisia/AssiDomän Kraft Products și alții, C-310/97 P, Rec., p. I-5363, punctul 52).

41 În plus, dacă destinatarul unei decizii hotărăște să formuleze o acțiune în anulare, instanța Uniunii nu este sesizată decât cu elementele deciziei care îl privesc pe acesta. În schimb, cele care privesc alți destinatari și care nu au fost atacate nu intră în obiectul litigiului pe care instanța Uniunii este chemată să îl soluționeze (Hotărârea Comisia/AssiDomän Kraft Products și alții, citată anterior, punctul 53).

42 Cu toate acestea, în speță, în pofida jurisprudenței citate mai sus, și în special a Hotărârii Comisia/AssiDomän Kraft Products și alții, citată anterior, trebuie arătat că, din punctul de vedere al dreptului concurenței, reclamanta constituia o entitate unică împreună cu filiala sa, care a obținut parțial câștig de cauză ca urmare a acțiunii în anulare introduse în cauza T-386/06. În consecință, imputarea reținută de Comisie împotriva reclamantei presupune că aceasta din urmă beneficiază de anularea parțială a deciziei atacate în cauza menționată. Astfel, reclamanta a formulat o acțiune în anulare împotriva deciziei atacate și a arătat că, dacă decizia atacată

trebuie anulată în ceea ce privește Pegler, atunci este de asemenea necesară anularea deciziei menționate în privința sa. În plus, reclamanta invocă un motiv unic prin care contestă durata participării Pegler la încălcare și solicită anularea deciziei atacate în această privință.

43 Această concluzie este coerentă, pe de altă parte, cu faptul că reclamanta și Pegler au fost obligate în solidar la plata amenzii care le-a fost aplicată prin articolul 2 litera (h) din decizia atacată și corespunde cererii de reducere a cuantumului amenzii formulate de reclamantă în prezenta cauză.

44 În consecință, Tribunalul, sesizat cu o acțiune în anulare formulată separat de o societate-mamă și de filiala sa, nu se pronunță *ultra petita* atunci când ia în considerare rezultatul acțiunii formulate de filială în cazul în care concluziile acțiunii formulate de societatea-mamă au același obiect.

45 În sfârșit, trebuie observat că, în circumstanțele din speță, răspunderea solidară a societății-mamă și a filialei sale pentru plata amenzii care le-a fost aplicată le plasează pe acestea într-o situație particulară, cu consecințe pentru societatea-mamă în sarcina căreia s-a stabilit răspunderea pentru comportamentul ilicit al filialei sale, în cazul anulării sau al modificării deciziei atacate. Astfel, în lipsa unui comportament ilicit al filialei, nu s-ar fi putut imputa societății-mamă respectivul comportament al filialei sale și nici nu ar fi putut fi obligată societatea-mamă la plata amenzii în solidar cu filiala sa.

46 În consecință, întrucât răspunderea reclamantei este strict legată de răspunderea Pegler, este necesară anularea deciziei atacate în ceea ce privește începutul participării reclamantei la încălcare și, prin urmare, reducerea cuantumului amenzii care i-a fost aplicată.

47 Referitor la data încetării participării Pegler la înțelegere, reclamanta consideră că ultimul element de probă privind legătura dintre Pegler și înțelegere este cel cu privire la reuniunea din 3 mai 2000, la care Pegler a participat, ceea ce ar implica faptul că aceasta este data care ar fi trebuit să fie reținută, iar nu cea de 22 martie 2001, data inspecțiilor inopinate care au fost efectuate de Comisie. În această privință, reiese din considerentul (716) al deciziei atacate că, deși proba ultimului acord anticoncurențial la care Pegler a luat parte este datată 14 august 2000, Comisia a apreciat că se justifică reținerea datei de 22 martie 2001 drept dată a încetării participării Pegler la încălcare, având în vedere că aceasta a participat la înțelegere de la început, că a participat în mod regulat la acorduri și la punerea lor în aplicare și că nu s-a distanțat în mod deschis de aceste acorduri în perioada cuprinsă între acordul din 14 august 2000 și inspecțiile inopinate din martie 2001.

48 Această concluzie trebuie acceptată. Faptul că Pegler nu a participat la nicio reuniune în perioada cuprinsă, potrivit reclamantei, între 3 mai 2000 și 22 martie 2001 sau, potrivit Comisiei, între 14 august 2000 și 22 martie 2001 nu este pertinent în speță.

49 Trebuie amintit mai întâi că revine Comisiei sarcina de a proba durata participării fiecăruia dintre participanții la o înțelegere, ceea ce presupune că data începutului și cea a încetării acestei participări sunt cunoscute. De asemenea, trebuie remarcat că perioada cuprinsă între ultima reuniune la care a participat Pegler și data reținută drept dată a încetării înțelegerii este suficient de lungă pentru a fi necesar să se examineze dacă această instituție a adus proba a cărei sarcină îi revenea.

50 În această privință, trebuie remarcat că inexistența unor contacte, potrivit reclamantei, după 3 mai 2000 sau, potrivit Comisiei, după 14 august 2000 ar putea indica faptul că Pegler se retrăsese din înțelegere.

51 Cu toate acestea, având în vedere particularitățile înțelegerii în cauză, care este caracterizată prin contacte multilaterale, în general la nivel paneuropean, prin contacte bilaterale, în general la nivel național sau regional, cu o frecvență de cel puțin o dată sau de două ori pe an, și prin contacte ad-hoc, intervalul de timp dintre ultimul contact și data încetării înțelegerii este prea scurt pentru a fi posibilă o concluzie a Comisiei în sensul că Pegler se retrăsese din înțelegere între timp.

52 Faptul că Pegler nu a participat la una sau două reuniuni, care ar fi avut loc după ultima sa participare la o reuniune în cadrul înțelegerii, nu putea fi interpretat de ceilalți membri ai înțelegerii ca o distanțare din partea Pegler cu privire la activitățile înțelegerii, având în vedere că nu era excepțional ca un membru al înțelegerii să nu participe sistematic la fiecare reuniune.

53 Prin urmare, în lipsa unor probe sau indicii care să poată fi interpretate drept o intenție declarată a Pegler de a se distanța de obiectul acordului încheiat la 10 iunie 2000, având ca obiect o creștere a prețurilor începând cu 14 august 2000, Comisia a putut considera că dispune de suficiente elemente de probă în ceea ce privește continuitatea participării sale la înțelegere până la data la care a apreciat că înțelegerea a luat sfârșit, și anume data inspecțiilor inopinate pe care le-a efectuat (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 19 martie 2009, Archer Daniels Midland/Comisia, C-510/06 P, Rep., p. I-1843, punctele 118-120 și jurisprudența citată, și Hotărârea Tribunalului din 8 iulie 2008, AC-Treuhand/Comisia, T-99/04, Rep., p. II-1501, punctul 134 și jurisprudența citată).

54 Rezultă din ansamblul considerațiilor anterioare că articolul 1 din decizia atacată trebuie anulat în măsura în care Comisia a constatat în cuprinsul acestuia încălcarea reproșată reclamantei pentru perioada anterioară datei de 29 octombrie 1993.

55 Așadar, este necesară modificarea deciziei atacate în măsura în care reține o majorare cu 110 % a cuantumului de plecare al amenzii în considerarea duratei participării la încălcare. Având în vedere că durata participării Pegler la încălcare și, prin urmare, durata participării reclamantei în calitate de societate-mamă ținută responsabilă pentru acțiunile filialei sale este de șapte ani și cinci luni (în loc de doisprezece ani și două luni, stabiliți în decizia atacată), cuantumul de plecare al amenzii trebuie majorat cu 70 % (în loc de 110 %).

56 În decizia atacată, Comisia a majorat cuantumul de plecare inițial prin aplicarea unui coeficient de multiplicare de 1,25 în scop de descurajare. În această privință, trebuie arătat că Tribunalul a considerat, în cauza T-386/06, în care a fost pronunțată astăzi Hotărârea Pegler/Comisia, citată anterior, că în mod greșit Comisia a aplicat acest coeficient de multiplicare, întrucât Comisia a săvârșit cu privire la acest aspect o eroare în aplicarea criteriilor prevăzute de Liniile directoare din 1998 privind metoda de stabilire a amenzilor (a se vedea punctul 14 de mai sus).

57 În consecință, revine Comisiei, conform articolului 266 TFUE, obligația de a lua măsurile necesare ca urmare a acestei erori și a răspunderii solidare pentru plata amenzii în ceea ce o privește pe reclamantă. Astfel cum s-a constatat la punctul 38 de mai sus, răspunderea reclamantei nu poate depăși răspunderea Pegler în circumstanțele din speță.

58 În măsura în care reclamanta a renunțat la critica întemeiată pe o eroare de apreciere în ceea ce privește majorarea cuantumului amenzii în scop de descurajare (a se vedea punctul 23 de mai sus), Tribunalul nu se poate pronunța cu privire la acest aspect fără a depăși cadrul litigiului, astfel cum a fost definit de părți în prezenta cauză.

59 În consecință, în cadrul prezentului litigiu, cuantumul de plecare este menținut la 2,5 milioane de euro. Acest cuantum, majorat cu 70 %, conduce la o amendă de 4,25 milioane de euro.

60 Acțiunea trebuie respinsă cu privire la restul motivelor.

Cu privire la cheltuielile de judecată

61 Potrivit articolului 87 alineatul (3) din Regulamentul de procedură, pentru motive excepționale sau în cazul în care părțile cad în pretenții cu privire la unul sau la mai multe capete de cerere, Tribunalul poate să repartizeze cheltuielile de judecată sau poate decide ca fiecare parte să suporte propriile cheltuieli de judecată.

62 În speță, concluziile reclamantei au fost declarate în parte întemeiate. Cu toate acestea, reclamanta a renunțat la anumite motive (a se vedea punctul 23 de mai sus) într-un stadiu avansat al procedurii, și anume după terminarea procedurii scrise. În consecință, Tribunalul consideră că se realizează o justă apreciere a circumstanțelor speței prin obligarea fiecărei părți la suportarea propriilor cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a opta)

declară și hotărăște:

1) Articolul 1 din Decizia C(2006) 4180 a Comisiei din 20 septembrie 2006 privind o procedură în temeiul articolului 81 [CE] și al articolului 53 din

Acordul privind SEE (Cazul COMP/F-1/38.121 – Fitinguri) este anulat în măsura în care vizează perioada 31 decembrie 1988-29 octombrie 1993 în ceea ce privește Tomkins plc.

2) **Cuantumul amenzii aplicate Tomkins la articolul 2 litera (h) din Decizia C(2006) 4180 este stabilit la 4,25 milioane de euro, din care 3,4 milioane de euro în solidar cu Pegler Ltd.**

3) **Respinge acțiunea cu privire la restul motivelor.**

4) **Fiecare parte suportă propriile cheltuieli de judecată.**

Martins Ribeiro Wahl Dittrich

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 24 martie 2011.

Semnături